

У ГЭТЫМ
НУМАРЫ

♦ ПРА МАЙСТЭРСТВА
ПЕРАКЛАДЧЫКА. ♦ ДЭЛЕ-
ГАТ XXII З'ЕЗДА КПСС РАС-
КАЗВАЕ. ♦ КНИГА АБ РОД-
НЫМ КРАІ. ♦ НАРОДНЫ
АРТЫСТ БССР Ц. СЯРГЕЙ-
ЧЫК АБ СВАЕЙ ТВОРЧАЙ
РАБОЦЕ. ♦ ПАДАРОЖКА
ЗА МЯЖУ. НАТАТКІ ПІСЬ-
МНІКА В. ВОЛЬСКАГА.

ЗА ЛЕПШУЮ Ў СВЕЦЕ

Ва ўсіх кутках нашай Радзімы
горача быў падтрыманы зважлікі
Мікітай Сяргеевіч Хрушчоў «За
работу, таварыш!» У гэты дні
кожны савецкі чалавек пытае ся-
бе: што я зроблю для таго, каб
напяхова ажыццявіць рашэнні
XXII з'езда КПСС, каб паскорыць
набыток нашай светлай будучы-
ні — камунізма.

Выдатны патрыятычны пачы-
наў калектыву Каўняскай дру-
карні імя К. Паўлюка. Літоўскія
паліграфісты выступілі ініцыя-
тарамі спарбінства «Савецкая
кніга — значыць выдатная, лепшая
ў свеце». У сваім звароце каў-
няскія таварышкі пісалі: «Мы, па-
ліграфісты, даём жыццё друкава-
наму слову. Мільёны людзей, як
да лепшага друга, звяртаюцца да
савецкай кнігі, якую ствараем мы
нашай працай... Мы павінны даць
савецкаму чалавеку, будучыму
камунізму, выдатны і толькі вы-
датны выданні — прыгожыя,
добрыя кнігі і часопісы, яркія
плакаты, дасканалыя рэпрадукцыі.

Для нас, работнікаў Каўняскай
друкарні імя К. Паўлюка, клопаты
аб выдатнай якасці прадукцыі
сталі нормай ўсяго вытворчага
жыцця.

Патрыятычны пачынаў калектыву
Каўняскай друкарні імя К. Паўлю-
ка знайшоў самую гарачую па-
дтрымку ў работніках выдавецтва
паліграфістаў нашай рэспублікі.

Ва ўсіх выдавецтвах Беларусі ў
цэнтры ўвагі знаходзіцца пытан-
ні паліграфічнага зместу выпус-
каемых літэратур, прымаюцца за-
казы — да складання кніг пры-
цягваюць найбольш кваліфікаваных
ўрабцоў, паліграфічныя якасці рэ-
дакцыі, выкарыстання літэратуры.
Многія жывыя тэмы з'явіліся, каб
лепшым стала мастацкае афарм-
ленне выданняў. Вырашана пры-
цягваць да гэтай справы лепшых
мастакоў рэспублікі, наладжваць
рэдакцыю і абмеркаванне
творчых імі ілюстрацый. У
снежні будзе праведзена нарада
работніцкай выдавецтваў, мастакоў-
графікаў і паліграфістаў. Удзель-
нікі наведваюць усе выдатныя
кнігі, якія выйшлі ў свет у 1961
годзе, і належаць шмат далейша-
га паліграфічнага мастацкага афар-
млення кнігі і не паліграфічнага
выканання.

На вытворчым наладзе работні-
каў Дзяржаўнага выдавецтва
БССР прынята рашэнне: узмац-
ніць кантроль за якасцю выдава-
мых у вытворчасць арыгіналаў.
З вылікаў узялі на вывад аб-
меркаванне звароту літоўскіх па-
ліграфістаў у калектывах выда-
вецтваў Анжэй і навуку БССР. Мі-
ністэрства ажыццявіць сэр'ёзны
спецыяльны і прафесійны
адукацыі, у выдавецтва сельска-
гаспадарчай літэратуры.

Широка ажыццяўляецца зварот
калектыву работнікаў імя К. Паўлю-
ка ў паліграфістаў камбіната імя
Якуба Коласа. Для таго, каб гэ-
тае буйнейшае паліграфічнае
предпрыемства рэспублікі выпус-
кало прадукцыю толькі выдатнай
якасці, на камбінат шырока ар-
ганізавана тэхнічная чыстка, уве-
лічаны грамадскі кантроль за яка-
сцю кніг на ўсіх вытворчых участ-
ках.

Калектыв паліграфістаў камбіната імя
Якуба Коласа змяшчае за пра-
вышнюю прадпрыемствам каму-
ністычнай працы.

Усе адбылося нечакана. Я ся-
дзе задумваўся ў зале сярэд-
ніх дэлегатаў абласной парт-
камерны, і раптам... аж уз-
дрыгнуў. Наўжо сапраўды назваў
маё прозвішча? А мо' памыліў-
ся?

Але ў гэты момант да мяне
пацягнулі рукі.

— Вітунце, Будзівіч!
— У Маскву паедзем...

Вось яно што выйшла. Каму-
ністы выбралі мяне дэлегатом на
XXII з'езд партыі. Прызнаўша, я
веруў гэтаму і не веруў. Падум-
ваў: толькі я, просты сельскі
афіцэр Старажыцка, што пад
Гродна, прыму ўдзел у рабоце
вышэйшага органа КПСС, разам
з вядомымі палітычнымі дзеячамі
краіны буду абмяркоўваць новую
Праграму і Статут партыі, вы-
значаць будучыню Радзімы. Што і
казалі, тут можна разгубіцца. Го-
та ж такая нечаканасць і ў той
жа час такое шчасце!

Пазней, праўда, калі крыху ас-
таў ад хвалявання, падумаў, што
заўважыў тут, бадай, няма чаго.
Гэта звычайная справа ў на-
шай краіне, у краіне, якая першай
у свеце будзе камунізм.

Сэрца маё поўнілася радасцю.

Надышоў час збірацца ў Маск-
ву. Дзверы ў хане амаль не зчы-
няліся: людзі ідуць і ідуць. У
кожнага сваё слова, свае праша-
ны.

— Ты, Антонавіч, не разгубіўся
там, падарожжа расказаў з'езд.
Мікітай Сяргеевіч аб нашым калес-
це, — прасіў Іосіф Аліфэр.—
Так і так, маўляў, наперад ідзем,
угару.

Я ў дзвярчаты-звеняныя Клавды
Апонавіч, Валі Кахноўч, Жэні
Будзівіч і Жэні Антонавіч іншая
просьба:

— Трымайся, брыгадзір, бліжэй
да практыкаў, пра вопіт іх рас-
пытвай да ў бланкет усе вядомыя
вядомыя. Зразумеш?

Як тут не зразумеш? Я ага-
джаюся і кажу, што еду ў Маск-
ву не гуляць.

На краснай плошчы
Прыгожая Масква, ой, якая пры-
гожая! Вуліцы шырокія, чыстыя,
бы шкло. А па іх спяшаюцца лю-
ды.

Пад вечар спецыяльна прыйшлі
мы на Красную плошчу. Колькі
тут галубоў! Яны хадзяць туды-
сюды — не абстрактныя, у іх
глыбокія знамяніны і палітыч-
ныя сэнсы.

Беларусь — адна з буйней-
шых саюзных рэспублік. Яе
многонацыянальная гісторыя поўная
драматычных падзей, яе прыро-
да — багатая і разнастайная, яе
культура — самабытная. Даць
поўнае ўвядзенне аб такой краіне
у невялікім нарысе — спра-
ва не лёгка. Існуюць тысячы
справаў захавання ярыні, але ме-
савыя захаванні дэталі і ўражэн-
няў перадаць перапынку.

Т. Хад-
кевіч пазбегнуў гэтага. Буйным
планам ён вылучыў найбольш
істотнае — тое, што вызначыла
аблічча Беларусі, дапамагла
прадэманстраваць аснову тэндэнцыю
яе гістарычнага і сучаснага раз-
віцця, раскрыць вытокі веліч-
ня перамог беларускага наро-
да.

Праз увес нарыс праведзена
глыбока, правільна думка:
усім сваім поспехамі, небы-
лым росквітам эканомікі і куль-
туры, ростам і ўмацаваннем
міжнароднага аўтарытэту Белар-
усь абавязана перш за ўсё на-
сінным клопатам Камуністыч-
най партыі, братняй дапамо-
цай сацыялістычных рэспублік і са-
маадажнай працы беларускага
народа. Дасягненні Беларусі —
гэта вынік заваў Вялікага Ка-
стрычніка, ажыццяўлення асноў-
нага ланцуга нацыянальнай
палітыкі. Каб пераказаць у
гэтым, дастаткова ўспомніць та-
кія агучымавыя факты, якіх
узняў у БССР зусім новых
галоўных прамысловасці — станка-

Мая Беларусь

Так назваў Тарас Хадкевіч
кнігу-нарыс аб Савецкай Бела-
русі — «Краіне бланкітных рэк і
азёр, шумячых лясоў і квіт-
неючых палёў, прыгожых гара-
доў і каласных сядзіб, краіне
здыбленай і яшчэ большых ма-
гчымаццей». Проста, ланкана
расказавае аўтар аб тым, якой
была Беларусь да рэвалюцыі і
якой яна стала на сарак чацвёр-
тым годзе Савецкай улады. Га-
лоўная ўдзяга звернута на сё-
няшні дзень рэспублікі. Прад-
базна расказана пра гіганты айн-
чынай індустрыі — Мінскія
трактарны і аўтамабільныя за-
воды, пра буйнейшыя новабудовы
смягоды ў Беларусі: Палачнін-
нафтаперапрацоўчы завод, Салі-
горскі калійны камбінат, Бяро-
заўскі ДРЭС і іншыя. Імяна
гэтыя гіганты індустрыі — са-
праўдныя слава і гонар бела-
рускага народа, бясспрэчны до-
ка эканамічнага росквіту Бела-
русі, якая ў былой адставай
украіны царскай Расіі ператва-
рылася ў магутную ін-
дустрыяльна — калас-
ную рэспубліку вы-
сокай культуры.

У кнізе многа ліч-
баў, фактычнага матэ-
рыялу. Раздзелы, пры-
свечаныя новабудов-
лям, сельскай гаспа-
дарцы, могуць на пер-
шы погляд здацца на-
ват сумнаватымі, пра-
такоўна-сухімі. Але
гэта лічы і факты,
якія намагаюцца душу
чытача гонарам за
сваё Радзіму. Напры-
клад, у 1960 годзе ў
Беларусі атрымана
прамысловай прадук-
цыі ў 35 разоў больш,
чым у 1913 годзе, і ў
4,5 разоў больш, чым
у 1940 годзе! За гэтыя
лічбы — тавары
нашай працы мілья-
наў савецкіх людзей,

ПІТАРАТУРА і МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАЭЛЕННЯ СІОЗА ПІСЬМНІКАУ БССР.

№ 95 (1629) Пятніца, 1 снежня 1961 года Цана 4 кап.

Паглядзі, таварыш, на здымак. Гэта магазін у мікрарайоне па Ста-
ліградскай вуліцы. Метал і шкло, многа шкла, а таму — многа
прасторы, святла і прыгажосці. Светлыя, з густым афармленнем
вітрыны, адкрытыя, даступныя прылажкі, на якіх, бадай, нават
самыя звычайныя рэчы будуць чысціць вопка лупініка. Так і хо-
дзіцца звычайна ў абавязкова што-небудзь купіць.
Магазін-палац Ты, безумоўна, закончыў, каб і ў такім раёне быў
такі ж. Толькі... паўна, не згодзішся, каб над гэтым наскладам шкла
і металу «красавіліся» халодныя, бюраватыя словы накіштат
«Прадукцыя» ці «Прыгатаваны». Паўна, прыемнай было б, каб ма-
газін меў прыгожую назву.

І. БУДЗІВІЧ, брыгадзір калгаса «Расія» Шуміцкага раёна.

Усе адбылося нечакана. Я ся-
дзе задумваўся ў зале сярэд-
ніх дэлегатаў абласной парт-
камерны, і раптам... аж уз-
дрыгнуў. Наўжо сапраўды назваў
маё прозвішча? А мо' памыліў-
ся?

Але ў гэты момант да мяне
пацягнулі рукі.

— Вітунце, Будзівіч!
— У Маскву паедзем...

Вось яно што выйшла. Каму-
ністы выбралі мяне дэлегатом на
XXII з'езд партыі. Прызнаўша, я
веруў гэтаму і не веруў. Падум-
ваў: толькі я, просты сельскі
афіцэр Старажыцка, што пад
Гродна, прыму ўдзел у рабоце
вышэйшага органа КПСС, разам
з вядомымі палітычнымі дзеячамі
краіны буду абмяркоўваць новую
Праграму і Статут партыі, вы-
значаць будучыню Радзімы. Што і
казалі, тут можна разгубіцца. Го-
та ж такая нечаканасць і ў той
жа час такое шчасце!

Пазней, праўда, калі крыху ас-
таў ад хвалявання, падумаў, што
заўважыў тут, бадай, няма чаго.
Гэта звычайная справа ў на-
шай краіне, у краіне, якая першай
у свеце будзе камунізм.

Сэрца маё поўнілася радасцю.

Надышоў час збірацца ў Маск-
ву. Дзверы ў хане амаль не зчы-
няліся: людзі ідуць і ідуць. У
кожнага сваё слова, свае праша-
ны.

— Ты, Антонавіч, не разгубіўся
там, падарожжа расказаў з'езд.
Мікітай Сяргеевіч аб нашым калес-
це, — прасіў Іосіф Аліфэр.—
Так і так, маўляў, наперад ідзем,
угару.

Я ў дзвярчаты-звеняныя Клавды
Апонавіч, Валі Кахноўч, Жэні
Будзівіч і Жэні Антонавіч іншая
просьба:

— Трымайся, брыгадзір, бліжэй
да практыкаў, пра вопіт іх рас-
пытвай да ў бланкет усе вядомыя
вядомыя. Зразумеш?

Як тут не зразумеш? Я ага-
джаюся і кажу, што еду ў Маск-
ву не гуляць.

На краснай плошчы
Прыгожая Масква, ой, якая пры-
гожая! Вуліцы шырокія, чыстыя,
бы шкло. А па іх спяшаюцца лю-
ды.

Пад вечар спецыяльна прыйшлі
мы на Красную плошчу. Колькі
тут галубоў! Яны хадзяць туды-
сюды — не абстрактныя, у іх
глыбокія знамяніны і палітыч-
ныя сэнсы.

Беларусь — адна з буйней-
шых саюзных рэспублік. Яе
многонацыянальная гісторыя поўная
драматычных падзей, яе прыро-
да — багатая і разнастайная, яе
культура — самабытная. Даць
поўнае ўвядзенне аб такой краіне
у невялікім нарысе — спра-
ва не лёгка. Існуюць тысячы
справаў захавання ярыні, але ме-
савыя захаванні дэталі і ўражэн-
няў перадаць перапынку.

Т. Хад-
кевіч пазбегнуў гэтага. Буйным
планам ён вылучыў найбольш
істотнае — тое, што вызначыла
аблічча Беларусі, дапамагла
прадэманстраваць аснову тэндэнцыю
яе гістарычнага і сучаснага раз-
віцця, раскрыць вытокі веліч-
ня перамог беларускага наро-
да.

Праз увес нарыс праведзена
глыбока, правільна думка:
усім сваім поспехамі, небы-
лым росквітам эканомікі і куль-
туры, ростам і ўмацаваннем
міжнароднага аўтарытэту Белар-
усь абавязана перш за ўсё на-
сінным клопатам Камуністыч-
най партыі, братняй дапамо-
цай сацыялістычных рэспублік і са-
маадажнай працы беларускага
народа. Дасягненні Беларусі —
гэта вынік заваў Вялікага Ка-
стрычніка, ажыццяўлення асноў-
нага ланцуга нацыянальнай
палітыкі. Каб пераказаць у
гэтым, дастаткова ўспомніць та-
кія агучымавыя факты, якіх
узняў у БССР зусім новых
галоўных прамысловасці — станка-

На краснай плошчы
Прыгожая Масква, ой, якая пры-
гожая! Вуліцы шырокія, чыстыя,
бы шкло. А па іх спяшаюцца лю-
ды.

Пад вечар спецыяльна прыйшлі
мы на Красную плошчу. Колькі
тут галубоў! Яны хадзяць туды-
сюды — не абстрактныя, у іх
глыбокія знамяніны і палітыч-
ныя сэнсы.

Беларусь — адна з буйней-
шых саюзных рэспублік. Яе
многонацыянальная гісторыя поўная
драматычных падзей, яе прыро-
да — багатая і разнастайная, яе
культура — самабытная. Даць
поўнае ўвядзенне аб такой краіне
у невялікім нарысе — спра-
ва не лёгка. Існуюць тысячы
справаў захавання ярыні, але ме-
савыя захаванні дэталі і ўражэн-
няў перадаць перапынку.

Т. Хад-
кевіч пазбегнуў гэтага. Буйным
планам ён вылучыў найбольш
істотнае — тое, што вызначыла
аблічча Беларусі, дапамагла
прадэманстраваць аснову тэндэнцыю
яе гістарычнага і сучаснага раз-
віцця, раскрыць вытокі веліч-
ня перамог беларускага наро-
да.

Праз увес нарыс праведзена
глыбока, правільна думка:
усім сваім поспехамі, небы-
лым росквітам эканомікі і куль-
туры, ростам і ўмацаваннем
міжнароднага аўтарытэту Белар-
усь абавязана перш за ўсё на-
сінным клопатам Камуністыч-
най партыі, братняй дапамо-
цай сацыялістычных рэспублік і са-
маадажнай працы беларускага
народа. Дасягненні Беларусі —
гэта вынік заваў Вялікага Ка-
стрычніка, ажыццяўлення асноў-
нага ланцуга нацыянальнай
палітыкі. Каб пераказаць у
гэтым, дастаткова ўспомніць та-
кія агучымавыя факты, якіх
узняў у БССР зусім новых
галоўных прамысловасці — станка-

Мая Беларусь

Так назваў Тарас Хадкевіч
кнігу-нарыс аб Савецкай Бела-
русі — «Краіне бланкітных рэк і
азёр, шумячых лясоў і квіт-
неючых палёў, прыгожых гара-
доў і каласных сядзіб, краіне
здыбленай і яшчэ большых ма-
гчымаццей». Проста, ланкана
расказавае аўтар аб тым, якой
была Беларусь да рэвалюцыі і
якой яна стала на сарак чацвёр-
тым годзе Савецкай улады. Га-
лоўная ўдзяга звернута на сё-
няшні дзень рэспублікі. Прад-

ТРЭЦЯЯ РЭСПУБЛІКАНСКАЯ

У мэтах шырокай прапаганды поспеху каму-
ністычнага будаўніцтва і дасягненняў беларускага на-
рода ў выкананні смягодовага плана развіцця
народнай гаспадаркі Міністэрства культуры БССР
прыняло рашэнне — арганізаваць у лютым 1962 го-
да ў Мінску трэцюю рэспубліканскую мастацкую фо-
тавыстаўку «Сямігодка ў дзевяці», якая будзе па-
пярэдняйца Усесаюзнай выстаўцы.

На рэспубліканскую мастацкую фотавыстаўку пры-
маюцца работы, якія паказваюць сучаснае жыццё
савецкага народа, поспехі, дасягненні працоўнікаў
нашай рэспублікі пад кіраўніцтвам Камуністычнай
партыі. Савецкага Саюза ва ўсіх галінах народнай
гаспадаркі, навуцы, тэхнікі і культуры, партрты пе-
радавых людзей прамысловасці і сельскай гаспа-
даркі, дзячоў навуцы і культуры.

Ярка і шма-
гранна павінны
быць паказаны
праца, быт і адпа-
чывак савецкага
чалавека, яго ма-
тэрыяльны дабра-
быт, разнабачны
духоўныя інтарэсы,
новыя формы
творчай самадзей-
насці месі ўнівер-
сітэты культуры,
народныя тэатры,
студыі выяўлен-
чага мастацтва.

Аркестры, хоры і г. д. Вялікая ўвага ў творах фота-
мастацтва павінна быць аддана нашай моладзі,
школы, жыццё камуністычнай і піянерскай аргані-
зацыі прыгажосці роднай прыроды.

Работы, якія прымаюцца для экспазіцыі, павінны
адпавядаць высокім патрабаванням мастацтва, быць
кампазіцыйна завершанымі і выразнымі па
форме.

Адбор работ для экспазіцыі трэціх рэспублікан-
скай мастацкай фотавыстаўкі будзе праводзіцца
выстаўачым камітэтам.

На разгляд выстаўчага камітэта могуць быць
прадстаўлены работы ўсіх, хто жадае ўдзельнічаць
у выстаўцы — майстры савецкага фотамастацтва,
фотакарэспандэнты, фатографы бытавой фатогра-
фіі і фотаматараў.

На выстаўку прымаюцца манакромныя і калары-
стычныя фатографіі фарматам не вышэй 50х60 см і не
больш пяці работ аднаго аўтара.

Канчатковы тэрмін прыёму работ да 10 лютага
1962 года. Адкрыццё выстаўкі — 20 лютага 1962 года.

На кожнай фатографіі павінны быць выразна на-
пісаны аўтар, прозвішча, імя і імя па бацьку, год
нараджэння, професіяналі або фатомастар (з ука-
заннем асноўнай професіі), паштова адрас. Трэба
указаць назву работ, месца, дату здымак.

Лепшыя работы выстаўкі будуць узнагароджаны
дипламамі і прызамі.

Прысуджэнне дипломаў і адбор работ на тра-
цыю Усесаюзнай фотавыстаўкі, якая адбудзецца
ў маі 1962 года, робіцца выстаўчым камітэтам з
удзелам прадстаўніка арганізацыйнага камітэта
Усесаюзнай фотавыстаўкі, а таксама прадстаўнікоў
сумажных мастацтваў і грамадскасці.

Іны раз слухавеш выступленне
агітацыйна-мастацкай брыгады і ду-
маеш: а чаму гэта — агітабрыгада?
У яе звычайны канцэртны рэпертуар:
мініяцюры, скетчы, сольныя песні,
танцы. Ніякіх мясцовых тэм, ні
слова аб калгасе, раёне, ад імя якога
выступае агітабрыгада.

У нашай брыгадзе такі парадак:
калі ўзнікае важнае пытанне, аб-
мяркоўваць яго на людзях. На гэ-
ты раз мы таксама сабраліся не-
здарма. Неабходна было параша
наконт абавязальнасці на 1962
год. Праўда, які ў нас быў рас-
праваданы раней, але хачелася
паласуваць меркаванні членаў бры-
гады. Да таго ж мне трэба было
наведвацца аб разнішні калгасні-
каў пятай паловадчай брыгады і
аб тым, што па дарозе на з'езд
заклучыў дагавор на спарбінства
з брыгадзірам калгаса «Расія»
Гродзенскага раёна дэпутатам
Вярхоўнага Савета, БССР Вялі-
чана Вялічана.

Размова па скарце атрымалася
шырока. Новыя павышэння абав-
язальнасці не пахалалі калгасні-
каў. Яны адразу ж пачалі раі-
цца, што і я трэба зрабіць, каб
выйсці пераможцамі.

— Бацька нам асцільва няма
чаго, — сказала звеняная Клава
Апонавіч. — І збожжа атрымаем,
які маркуем, і бульбы, і ліню...
Хіба толькі з кукурузай сарам вы-
дзе. Нешта нядобра ёй у нас...

— Вырошчываць не навуцкіся, —
пераніў я звеняную і дастаў
свой бланкет. Затым пачаў рас-
казваць пра сустрэчу на з'ездзе з
вядомым кукурузаводчай краіны
двойчы Героем Сацыялістычнай
Працы ўдзельнікам Алесеем Дале-
нкім пра не парадкі, які трэба
вырошчываць кукурузу.

Дзядзінцы Валі Кахноўч, Клава
Апонавіч, Жэні Будзівіч і Жэні
Антанавіч слухалі мяне і толькі
ўсміхаліся. Паўна, было прыемна
чуць, што іх заданне я выканаў
сумленна.

Слова даражэньнае
ЗА ЗОЛАТА

Спраў цяпер у брыгадзе хоць
адбываўся. У ідэалізацыі мітусі-
леда не забаву пра ўмову з Фа-
молі Станіслававічам Дзямкам.
Сёння, у выхадны, усе ж напісаў
яму пісьмо. Невялікае, праўда.
Расказаў, як мы арганізавалі ў
брыгадзе вывазку на палі мисо-
вых угнаенняў... Напісаў таксама
пра нашы новыя абавязальнасці,
пра настрой людзей пасля XXII
з'езда партыі. І шчыра: што вельмі
часта прадэмаваў Маскву, Палац
з'ездаў, пачынаў даць вялікага
форума камуністаў, які ўскаль-
нулі ўвесь свет.

Літаратурны запіс В. ЧЫМІРКІ.

НА СЦЭНЕ — АГІТБРЫГАДЫ

Такое становішча было год
у большасці агітабрыгад Магі-
лёўскага вобласці.

І вось многія з іх прыехалі на
абласны агляд.

А як зараз?

— Зараз, — гаворыць дыр-
ктар абласнога Дома народнай
творчасці А. Бошчак, — станові-
шча зусім іншае. На абласным
аглядзе выступілі калі дзевяці
агітабрыгад, многія з іх пакажуць
нават тэатрызаваныя выступлен-
ні на мясцовым матэрыяле.

І сапраўды так. Вось на сцэне
агітабрыгады Клімавіцкага РДК.
Паўляцка Несперка.

Мы бачым не, былога Несперку
ў лапцях, дамагнатнай вопратцы
і з торбачкай за плячыма, а су-
часнага. Яны ў новай сячотнай
кашулі, хромавых ботах, з мі-
жажом за плячыма. Несперка
ходзіць усюды. Ён быў на фер-
ма, у палівацкіх брыгадах, у
праўднішні калгас і таму добра
ведае калгаснае жыццё.

Несперка ажыццяўляе майстрам
на ўсе рукі — ён дэкламуе, спе-
вае, танцуе. Славяць калгасныя
мамы і выкрывае недахопы. Яму
паміагае дзядзь Мацей, ролю якога
удала выканаць ўдзельнік агі-
табрыгады пенсіянер Андрэй Якаў-
лечы Рымару.

На аглядзе ў Бабруйску асаблі-
вае ўражанне на глядачоў зрабі-
ла брыгада Бабруйскага раённага
Дому культуры, якая выступіла
з тэматычным канцэртам
«Спадарожнік сямігодкі». Тэма-
тычна — навіравацца, алас-
кацца — вось што характэрна для
праграмы гэтай брыгады. Бабру-
чане не тэатрызавалі сваё
прадстаўленне, не стваралі
адзінага канферансу. На сцэну
выходзіць група дзядзят і пачы-
нае размову з глядацкай. Тэкст
вядучага змяшчае песні, тан-
цы астатніх удзельнікаў.

Добрым выканаўцам майстэр-
ствам, заладжанасцю і мэтачна-
раванасцю парадвала агітабры-
да Горацкага раённага Дома
культуры, якой кіруе Г. Макееў.
Гэтую калектыву асабліва ўда-
льна страдзілі нумары. Калектыв
мае шмат цікавых і таленавітых
удзельнікаў.

На абласным аглядзе выступіла
шмат цікавых агітабрыгад. Аду-
ваецца, што многія з іх старанна
выстаўляліся да агляда, часта ра-
давалі выкавага глядача сваімі
выступленнямі. Асабліва вызначы-
лася агітабрыгада калгасаў імя
Чапаева Кіраўскага раёна, імя
Будзінскага Клічэўскага раёна,
Дашкаўскай сельскагаспадарчай
станцыі Магілёўскага раёна і ін-
шыя.

На жаль, у праграмах боль-
шасці агітабрыгад, якія выступілі
на аглядзе, лепш зроблены саты-
рычныя нумары, чым тыя, у якіх
успайняюцца поспехі перадавікоў,
расказаўцаў аб лепшых людзях.

Агітабрыгады Магілёўшчыны
растуць з кожным днём. Выступ-
ленні іх цікавыя і надзейныя.
Лепшыя з іх вылучаны на рэспу-
бліканскі агляд, які пачынаецца
сёння ў Мінску.

А. РАДЗІВІЛАЎ.

ТОЛЬКІ НАПЕРАД

Нататкі дэлегата
XXII з'езда КПСС

Я ехаў на з'езд і мяне прасілі
расказаць аб росце калгаса. А
ці было чым хваліцца? Бадай
што, не. У нас яшчэ столькі ня-
выкарыстаных рэзерваў!

Узяў нашу брыгаду. Сёлетня мы
сабралі з гектара па 17 цэнтнераў
збожжавых, 230 цэнтнераў буль-
бы, 460 цэнтнераў цукровых бу-
ракоў. У цэлым жа па калгасе ура-
джай значна ніжэйшы. Калі ўлі-
чыць, што ў калгасе пад збожжа-
вымі было занята каля тысячы
гектараў, то, выходзіць, мы не да-
бралі амаль 300 тон збожжа.

Хіба ў іншых брыгадах не мо-
гуць вырошчываць такія ўраджай,
як мы? Могуць, толькі ўзніка
трэба.

ПЫТАННЯ — ТЫСЯЧА

Вось я і дома. І зноў, як перад
ад'ездам, ідуць людзі. Люба Ва-
ляр'янаўна, мая жонка, гаспаіна
запрашае ў дом. Не цяжка здага-
дацца, што жонкага цікавіць ад-
но — XXII з'езд партыі.

Антанавіч, расказаў нам пра
з'езд, — падае голас Іван Хаў-
нічкі.

Усе наспрахоўваюцца, зацікаў-
ваюцца. — А з Мікітай Сяргеевічам гу-
тарыць? — пытаюцца людзі.

— А ці бачыў Гагарына з Ці-
товым?

Пытанні сплываюць адно за дру-
гім. Я ў большага расказаваў, але
бачу, што на ўсе не адкажыць, і
заўважыў:

— У вас, дарагія, пытанні —
тысяча. Таму не кр'ядуеце, калі

Сярод КНІГ

Таленавіты беларускі празаік Васіль Каваль-аўтар шэрагу зборнікаў, якія выходзілі ў 20-30-я гады, у тым ліку і твораў для дзяцей. Не ўсё ў яго творчай спадчыне (памёр пісьменнік у 1937 г.) вытрымала выпрабаванне часамі, але тое, што захавала сілу ўздзеяння і мастацкую свежасць да нашых дзён, дарогае нам не вычэрпным аптымізмам, задушэўнасцю.

Нядаўна ў Дзяржаўным выдавецтве БССР выйшла кніга Васіля Кавалі «Следзіліцы», адрасаваная дзецям. У ёй — дзве маленькія апавесці.

Першая і лепшая з іх — «Следзіліцы»: пра жыццё двух вясковых хлопчыкаў, пра дзяцінства іх маці ў тэатры, калі савецкія людзі ліквідавалі разбурэнне, выклікане грамадзянскай вайной, і перад дзецьмі ўсіх правосудных напай краіны адкрыліся шырокія дзвері ў свет развіццёвай працы.

Жыва, здымачна разгортваюцца ў творы сюжэты, тонка і незвычайнасьцю пісьменніка заўважана ў кожнай сітуацыі.

Восе дзе заміраюць, басаногіх хлопчыкаў пасядаю на лузе коней, гамоняць пра птушак, якія вяртаюцца з вылету; затым хлопчыкі ідуць у лес, дзікі і задуманы разважачыся аб тым, адкуль птушкі прыляцелі.

Восе яны, шчыльна прыскупшыся лямі (ім вельмі хочацца хутчэй стаць дарослымі), мараюць, хто з іх выйдзе, і справа зусім некажана канчаецца сваркай.

«Абшывае пасівішчаюць. Сямка выходзіць з Федзькавага двара. — Каб і нагі твай не было на мам двары — павярнуўшыся, крычаў ён.

— А я цябе цяганятам зацякую...» — не ўступаў Федзька.

«Яны разыходзіліся, як ворагі. Здавалася, што дружба іх ірвалася канчаткова. Але пасобку было сумна, і таму яны стараліся паказаць адзін перад другім, што ім весела, ну, зусім добра і весела. І што яны ўжо ніколі не будуць дружбаю».

Стаішчы дзікуні, слухаючы яны апаўдзінні дзеда Сівохі, мараюць па падарожжы па сінім моры, шукаючы ночку ў полі зачараваныя скарбы, і мы жыва ўяўляем гэтых прынах, звязаных шчырай і добрай дружбаю, цікавых да ўсяго хлапцую.

Адрасуючы кнігу дзецям, аўтар не памяняе выкладкі і дэкла-

ПАЗЫЧНА, ЗАДУШЭУНА

рацыям жыццё і па-дзіцця не пасадзіць рухаў душ свайх героў, не здарэўся жыццёвай праўды. Таму і запамінаюцца пазычныя хлапцую. Федзька — гэта той, хто звычайна здае тон, каму належаць першы голас у тэатры. Гэта бойкі, адважны хлапцую, з цёмнымі жывымі вачыма, больш рашучы, чым яго сябра, больш смелы і вынаходлівы. Сямка — наадварот — той, хто ў дружбе следзіць за ўсім за сябрам, не імкнецца на першы план, але дае дружбе сапраўдны змест і душу жыццё. Ён схільны да раздуму, з мяккай, пазычнай душой.

Пазычна, рамантычна афарбоўка герояў кнігі не робіць іх менш жывымі. Не скарж, што самай вялікай любові ў дзіцячым заўсёды марыцца тая творца, у якіх героі былі крышчэны прыжыты, калі ўсё іх дзеянні і ўчынкі былі афарбаваны рамантычна. Адна ў Федзькі і Сямкі іх рамантычнаму мару і стаць вялікімі следзіліцамі, пабываюць на поўначы і поўдні — і апавесці, безумоўна, многае страціць.

Але, здаецца, не было б у апавесці той мяккай кранальнасці і цеплыні, калі б не цудоўны вобраз дзеда Сівохі, «майстра на ўсе рукі», вялікага жартуніка. Паказ дружба старога, умудранага жыццём дзеда і навуных хлапцую, якіх толькі ўважліва ў жыццё, кранальна і тонка чалавечнасьцю пацешыць. Сам дзед шырокі, маленькі, бародка ў яго казліная, рыжывата-свая, вусы таксама сівыя, а фантазія — о! — фантазія ў яго невычэрпная. І не кажу, як дзед любіць разважаць казкі, а яшчэ больш пра розныя незвычайныя здарэнні, што адбываліся ў яго жыцці — праўдзівейшыя, які ён сам казаў, гісторыі былі. Нават дарослы чытаў ад душы сміячыся і атрымліваў асалоду чытаючы пра гэтыя здарэнні. Хлопчыкам пазнаваліся дзедзавыя строгасці і справядлівасці, ягоня казкі. Дзед не меў і пажарту з іх, але такое шчырае вымаўленне, такоя сапраўдны павага да кожнага з іх, такое захапленне іх прадаўшай дзіцячай наўнасцю бачны ў гэтых жартах, што нельга не даравалі староку і гэтыя хіпны, і, можа, ледзь-ледзь фанэбарныя тон і завадаў ужо бойкую, лёгкую фантазію.

Вобраз дзеда Сівохі намаляваны светлым, мяккім фарбамі, прыскупіты гумарам, ён як бы дапаўняе і ўдзяляе вобразам хлапцую; гэта — зноў жа ўдзяча аўтару.

Вельмі важна, што аўтар не пераходзіць у тэорыю на нейкі спецыяльны «дзіцячы» тон, гаворыць з дзецьмі, а з роўнымі.

Абшываючы апаўдзінні пра дзіцяства герояў, пісьменнік раптам паказвае Федзьку з Сямкам праз сям гадоў, калі кожнаму з іх па пятнаццаць, калі абое скончылі

школу і хочуць вучыцца далей. З цвёрдым намерам здзяйсніць свае мары адпраўляюцца яны ў шырокі свет — Сямка ў горад, вучыцца на рабфак, Федзька да дзядаці Максіма Гайдэя, адважанага лётчыка.

Праходзіць некалькі год, і старыя сябры сустракаюцца зноў. Сямка скончыў рабфак і вылучыўся на аграном, Федзька — выдатны лётчык. На Федзькавым самалёце ляцяць яны ў родную вёску, дзе за гэтыя гады вырастае багаты, лепшы і раёна калгас «Чырвоны сейбіт». Героі апавесці не паехалі ні ў татку, ні ў пушчы, ад іх наўдзячэнняў пачаўся «застаўся толькі далёкі ўспамін» (Сямка сядзе ў сваю вёску атаром, Федзька ў аэракул бярэ шэфства над лепшым у раёне калгасам).

Трэба сказаць, што першая частка апавесці — дзіцяства — напісана значна лепш, з большай шчырасцю і цеплыняй. Вельмі ўжо агульна, павярхоўна гаворыць пісьменнік (імяна гаворыць, а не паказвае) аб зменах, якія адбыліся ў вёсцы Лутына, аб ёй новым калгасным жыцці, ды і героі ў другой палове апавесці перадаюць сабе менш натуральна.

І ўсё ж апавесць прываблівае майстэрствам, гумарам і цеплыняй, той задушэўнасцю, якая так характэрна для лепшых твораў беларускай савецкай дзіцячай літаратуры.

Тыя ж пазычныя і задушэўныя, тыя ж любові да прыроды і веданне дзіцячай псіхалогіі адчуваюцца і ў другой апавесці — «Сямка-сінгаліст», але ў мастацкіх адносінах яна крыху слабейшая. Тэма яе іншая — лёс хлопчыка-сіраты, які трапіў з дзіцячага дома ў ударны полк Чырвонай Арміі і выходзіўца там.

Як і «Следзіліцы», апавесць «Сямка-сінгаліст» не адносіцца да тагачаснай пазнавальнай дзіцячай літаратуры, але ў сэнсе выхавальнага мае вялікае значэнне. Яна вучыць быць сумленным і патрыятычным да сябе, трымаць дадзеныя слова, не баяцца цяжкасцей, быць мужным і стойкім ва ўсім, горача любіць Радзіму. Тэма патрыятычна — лейтэнтнаў творца.

Сюжэт твора развіваецца крыху запаволеным, хоць асобныя раздзелы насычаны дзеяннем, дынамічна. Вельмі пазычны раздзел «Забывае радзіма». Не менш хваляе і раздзел «Прысяга», дзе намалявана карціна таго, як у дзень Першага мая, яркай сонечнай раніцай, малодзых чырвоначырмёных прымаюць прысягу.

Твор напісаны яркай мовай, вельмі развучанай рамантычнай баравіцай.

Выданне апавесці Васіля Кавалі — свечасовае і патрыячнае.

Р. СТАХОВІЧ.

У Гомелі праведзен двухдзённы семінар маладых паэтаў і самадзейных кампазітараў. У яго рабоче прынялі ўдзел паэт Адам Русак і кампазітар Іван Кузняцоў. На здымку: Іван Кузняцоў і Адам Русак (у цэнтры) гутарыць з удзельнікамі семінара. Фота Ф. РАМАНОВА. (БЕЛТА).

Наш калектыў вырашыў правесці культпалаход на адзін з каністраў Варонежскага народнага хорру. Мое даручэнне набыць білету.

Касір акружана Дома афіцэраў вельмі растлумачыла мне, дзе знайсці тэа чалавек, які выдаць білеты ў крэдыт. Я пайшоў па ўказанаму адрасу.

Грамадзянін, — пачуў я голас за спіною, — колькі вам трэба білетаў?

Перада мною стаяла жанчына, якую называў пажылым рана, а маладою — пойма. Падіто на жанчыне было старэйшае, месцамі працёртае. Прыска схаваў пад шыю.

— Білеты ў мяне пакуль няма, але зараз будуць, — растлумачыла яна. — Зараз зайду ў касу і атрымаю. Хвілінку пачакайце. Бачыце, у касе знаходзіцца адна жанчына, з якой я не хачу, не павіна сустракацца.

Мне патрэбны білеты, а да ўзасмешчанага адносінаў справы не было. (Пазней высветлілася, што мая новая знаёмка не хаче мець сваяд па наведанні касі).

Праз хвілінку з дзвярэй выйшла тая «небаспешная» жанчына. Мая новая знаёмка прайшла ў касу і хутка вярнулася.

— Восі і ўсё, — стрымана ўсміхаючыся, сказала яна. — Толькі яны, калі ласка, не ідзіце са мной побач, а то раптам убачыць касір і ўзняе скандал.

КРУЦЬ — ВЕРЦЬ

«Што такое?» — не разумеў я. — Касір нас накіраваў да сваёй сяброўкі, — растлумачыла жанчына. — А я пераб'ю ёй заробак... Не разумею? Нам плавяць чатыры-пяць працінтаў ад кошту распаўсюджаных білетаў...

— Увогуле я працую распаўсюджвальнікам у цырку, — казалі жанчына далей. — Каністры Варонежскага хорру арганізоўвае філармонія. Тут, пры філармоніі, і па сумяшчэнню. Нельга та.

Нават на чужое прозвішча бярэ білеты... — Сама шэфэ трэціна класа. Разумею, для апаўдзінна грошы патрэбны. Толькі вы ўжо, калі ласка, нікому мяне не выдавайце, што я там і тут працую. Наш дырэктар (яна мела на ўвазе дырэктара цырку) і так ужо гаворыць, што я вельмі многа заробляю. Даведзена — прагоніць... Ён ужо знаў у філармонію, але ў мяне там — сувязі... А мая машына ў цыркувым гаражы. Вядзецца: цёплы, з гарачай вадой. Цудоўна! Дзе зноў-дзеш такое?..

На наступны дзень мы сустракліся з падполнай распаўсюджвальніцай білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

Атласы ўсходнеславянскіх моваў

У Мінску асненчылася рэгіянальная нарада па дыялекталогіі ўсходнеславянскіх моваў. У ёй прынялі ўдзел вучоныя Акадэміі навук ССРС, акадэмічных устаноў Беларусі і Украіны.

Член-карэспандэнт Акадэміі навук ССРС, старшыня камітэі па каардынацыі вывучэння дыялектаў моваў народаў ССРС пры АН ССРС Р. І. Аванесов паведамаў:

— Вучоныя Савецкага Саюза, Польшчы, Балгарыі, Чэхаславакіі, Югаславіі і раду іншых краін працуюць над стварэннем агульнаславянскага лінгвістычнага атласа. Важным падрыхтоўчым этапам да ажыццяўлення гэтай задачы з'яўляецца складанне нацыянальных дыялекталогічных атласаў рускай, украінскай і беларускай моваў. Велічыня тэрыторыі Расіі, мноства гаворак абумовілі выключна вялікі аб'ём рускага атласа. У цяперашні час вядзецца складанне атласаў усіх тэрыторый, на якіх рускія жывуць са старадаўніх часоў. Вучоныя вучуцься гаварыць на пяці тысяч населеных пунктаў. Складана да 1500 карт, якія даюць многа новых звестак па паходжанню рускай мовы, характарыстыцы старадаўніх гаворак рэставо-судальскай, разанскай, наўгародскай, смаленскай і іншых зямель.

Значную работу правялі дыялекталогі Беларусі і Украіны. Закончана складанне атласа беларускай мовы. Паслякова праходзіць у Інстытуце мовазнаўства Акадэміі навук УССР складанне першага і другога таму дыялекталогічнага атласа ўкраінскай мовы.

— Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

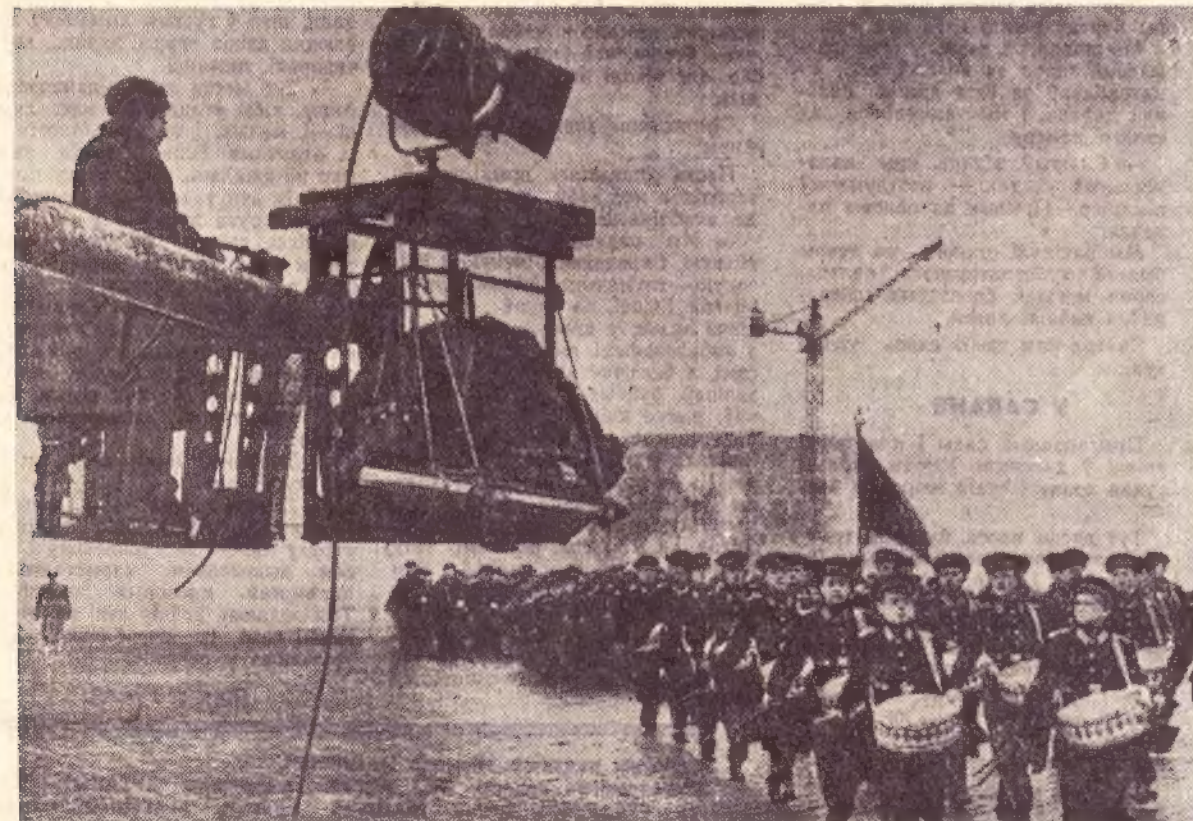
— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

Пачакайце, пачакайце, Вуль! Дзе Леў Мікалазевіч. Гэта распаўсюджвальнік па нашым, Леўнінскім раёне.

— А вы? — Я па Савецкім... Не думайце, — а ўсміхаюцца загаравыла да Льва Мікалазевіча жанчына, — я яму (гэта значыць мне) білеты не прадавала. Гэта мой шэф даваў мне!

— Я не ўпаўняю ў тым, што Мілер — выключэнне, таксама як і не магу кідаць папёркі па адрасу добрасумленных распаўсюджвальніц білетаў у фее цырку. Я ўжо быў павяз у кішэні, каб перадаць грошы за білеты.

УВАГА, ІДУЦЬ ЗДЫМКІ

Блакітныя прамані прыжэктару асвятлялі Цэнтральную плошчу Мінска. На аператарскім кране рэжысёр І. Аператар. Чуюцца каманды: «Матор!» грывіць пошчак барэбану. Пад гукі маторна выразным крокам прасякаюць стройныя рады савецкай моладзі.

Гэта ідуць здымкі новага мастацкага фільма Юлія Летуцкіна, які складаецца з трох частак. Сцэнарый першай часткі — «Салдацкае святло» напісаны Г. Шкалінавым, а матывы апаўдзіння Я. Брыля «Зорка на спражцы». Фільм здымае група маладых выпускнікоў інстытута кінематографіі — рэжысёр В. Туров, аператары А. Забалоцкі, Ю. Марухін. Героі наваля — дзеці. Іх ролі выконваюць Міша Чыстоў, Сяргей Скакун, Дзіма Шустык.

У эпізодах фільма здымаюцца аркестр штаба БВА і дыжыроў, заслужаныя артысты БССР Майсей і Мартынаў.

Над другой наваля «Салдацкае святло» прыжэктуюць рэжысёр А. Грачын, аператар І. Рамішэўскі, мастак Б. Кавецкі.

У гадоўнай ролі Дзімкі-летуцкіна (кінамастэра «Памылка», рэжысёр А. Ястрабў) здымаюцца хлопчык Жэня Трошчанка.

На здымку вы бачыце рабочы момант здымача фільма «Салдацкае святло».

